

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kossice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fel évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. " 60 c. kor.
Ausztriában " 10 silling
Németországban " 3 márka
Olaszországban " 40 lira
Magyarországon " 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láncra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felölős szerkesztő:
BENGI

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilos

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A gyerekek

Eredeti fordítás Pék Dezsőtől

A három jóbarát lassan sétált fölfelé a boulevardon. Negyedik társuknál voltak, még pedig családi ünnepségen: keresztelőn.

Természetesen elsősorban a kicsikéről folyt a szó, mindnyájan magasztalták, erős, szép fiucskának mondták, csak egyikük, a szikár Gaston, akinek úgy mozdulatai, mint félszegen álló saccója azonnal elárulták a nyugalomba vonult katonatisztet, maradt néma.

Közben betért a kis társaság egy kávéházba és a többiek megszólították Gastont.

— No mi az, miért hallgatsz?

Gaston bosszusan hajtotta fel a vörösboros poharat, ami előtte állt.

— Utálok a gyerekeket!

S hogy látta barátjai megörökönyödött ábrázatát, tovább folytatta:

— Hát mit néztek úgy? Hát nincs igazam? Természetesen nem az öt-hatéves-től fölfelé eső gyerekeket értem, azok között vannak igen kedvesek és kibírhatók. De az egy-két éves gyerekek...

ugyan mondjátok, hát csinálnak azok egyebet, mint bögnék? Bögnék és bögnék, hogy az ember kiugrik a bőréből... hát mi van ezen édes vagy kedves, vagy szeretnivaló?

A másik kettő elmosolyodott.

— Nono, azért nem olyan veszélyes a dolog. Ez csak egy furcsa előítélet részedről — amely, talán valamilyen kellemetlen eset, boszuság vagy ilyesvalaminek az eredménye.

Gaston ránézett a beszélőre és mogorva arca lassan kiderült.

— Nagy kópé vagy te, Louis, mintha az ember veséjébe látnál...

— Hát igazam volt?

— Igazad. Emlékszem rá még ma is. Az egy nagyon érdekes, nagyon mulatságos és nagyon bosszantó történet és főhőse — én voltam. Én és egy asszony. Egy gyönyörű, forró, barna asszony...

A két jóbarát könyörögve nézett a harmadikra.

— Meséld el Gaston, meséld el...

Gaston még szabadkozott egy keveset; azután fölhajította maradék borát és mesélni kezdett.

— Fess hadnagy voltam még és egy középszerű városkában voltam garnizonban, lenn a tenger tájékán... Az egész városkában egy valamire való asszony volt: ő. Ügyvéd volt a férje, ki egész nap a poros aktákat bujta, ügyfeleivel veszekedett és hajtotta fel a pénzt. Természetesen így az asszonyka nagyon hamar, megértett engem — de sehogysem tudtam alkalmat szerezni egy bizalmas együttlétre.

Már-már föl akartam adni a harcot, midőn férje egy hétre Párisba utazott. Itt az alkalom, gondoltam és kiereszkoltam egy randevut kertjük végébe, jól elrejtve a bokrok között, este kilenc órára, amikor már sötét van. Nagynehezen megigérte, hogy várni fog. Én magam a palánkon át szándékoztam randevum helyére jutni — s úgy is volt.

Mámorosan öleltem magamhoz és sokáig álltunk ott egymáshoz tapadva, egybeforrott ajkakkal. Az asszony lihegett, én beleharaptam a vállába, ficáncoló vad tűzben éreztük egymást ennyire

szabadon és ennyire bizalmasan — először, amikor csendesen, szítálva elkezdett esni az eső. A szítálásból azonban később egyre hevesebb zápor lett s a falevelekről aláhulló vízcsöppek valóságos gyémánt-függönyt vontak körénk, sőt mind sűrűbben kezdtük érezni mi magunk is a kellemetlen csöppeket.

— Drágám — könnyörgtem neki — nézdd, éjszaka van, nincs mitől tartanunk... gyerünk be...

— Nem... nem...

De én még jobban magamhoz szorítottam és egyre mámorosabb, lázasabb szavakat sugtam a fülébe.

— Szeretlek... és szeretni akarlak még jobban... egészen szabadon, úgy, ahogy vagy, tetőtől talpig... S ismét őrjöngő csókszapporral borítottam el. Az asszonyka még ellenállt, meg is volt ijedve, szégyelte is magát, én azonban már láttam, hogy nyert ügyem van, hirtelen fölnyaláboltam hát és az egyre jobban zuhogó esőben a ház felé siettem vele.

Az előszobaajtó nyitva volt, tapogatódzva, halkán mentünk föl az emeletre, hogy a cselédség meg ne neszeljen valamit, amikor még beértünk a szobába, az asszony ráfordította a kulcsot, én leengedtem a függönyt és meggyújtottam egy az ágy mellett álló kis lámpácskát.

Az asszonyon közben ismét erőt vett a félsz, idegesen tépte zsebkendőjét, majd erőtllenül roskadt egy karosszékre.

Elébe térdeztem és lassan vetkőztetni kezdtem. Először is a cipőjét húztam le és mohó csókokkal borítottam formás, selyemharisnyás lábát egészen husos, puha combjáig.

— Nem, — lihegte az asszony — félek...

Ezt már azonban tudtam, csak az utolsó ellenállás — szikra volt és mint egy kitanult szobalány gomboltam, kapcsoltam, oldtam, lenn volt egy pillanat alatt a ruha, a kombiné... jaj, de gyönyörű volt az az asszony, szép fehér, érintetlen husa volt, amikor hirtelen fölkel és kimenekült kezeim közül.

Utánanéztem.

Egy kis ingnadrágban szaladt, kecses, izgató vonalai kéjesen hajladoztak minden mozdulatánál.

Az ágyba menekült és remegve, szégyenkezve bujt a paplan alá.

Természetesen én utána. A paplan alatt azután hosszú, édes, lázas viaskodás kezdődött, de én győztem. Az ingnadrág fáradtan, meggyűrve esett le az ágy mellé és éreztem meztelen testének minden egyes kis isteni hajlását, az emelkedéseket, a mélyedéseket és határtalan kéjemben, fölizgatottságomban beleharaptam a vállába.

Az asszonyka természetesen megvonaglott a kezeim között és hangosan felsikoltott.

Én pedig már éppen birtokomba akartam venni tehetetlen, édes, lázas testét, amikor a szomszéd szobában panaszos éles és szünni nem akaró gyereksivítás hangzott föl, kit valószínűleg az átható sikoly riasztott föl.

Az asszonyka idegesen tolt el magától és én meglepetve engedtem.

— Tessék, most felébresztette a fiamat...

Ismertem a fiucskát, vagy tizen-nyolc hónapos lehetett, hivatalos látogatásaim alkalmával már számtalanszor hangoztattam én is, hogy milyen szép, milyen jó, milyen csendes — és most tessék, mit művel.

Nos, de tovább nem részletezem a dolgot. A drága gyermek szakadatlanul és különös ambícióval böngött, fölriasztotta a házat, fölrohant rögtön a dajkája, a szobalány.

Természetesen szó sem volt többé

pásztoróráról, alig tudtam észrevétlenül eltűnni a kerten keresztül.

Gaston elhallgatott, barátjai kedélyes nevetésben törtek ki, az egyikük még megkérdezte.

— No és az asszony...?

— Nem volt az enyém soha...

Ujból töltöttek, ittak, az egyik megveregette Gaston vállait.

— Neked igazad van pajtás, de nézdd, az régen volt és többé — ugyebár nem is fordulhat elő.

— Ez igaz, már nem.

— No látod, tedd hát félre régi haragodat és békülj ki a gyerekekkel...

Mindnyájan mosolyogtak, Gaston is elmosolyogta magát.

— Isten neki...

A másik koccintásra emelte a poharát:

— Éljenek a drága, édes, aranyos kis gyermekek...

— Éljenek... — mondta utána barátja, csak Gaston jegyezte meg még mosolyogva:

— De azért minél kevesebbet bójjenek a drágák...

Győry Endre regénye,

mely hónapokon keresztül volt hirdelve lapunk hasábjain megjelent és mindenütt kapható.

A kapu előtt

olyan páratlan regény, aminőt igen ritka esetben szoktak a mai időkben nyilvános terjesztésre hozni.

Nyomtatványszükségletét lapunk nyomdájában izlésesen és pontosan, határidőre szerezheti be.

Brandstädter Károly erotikus novellái:

VÖRÖSTÜZÜ IFJAK, LÁNYOK

— Eredeti kézirat —

II

Heltai Ernő déltájban kiült a parkba, gyűjtötte arcára a napsugarakat, mellre szivta az augusztusi délelőtti hársfával és fűaromákkal vegyült illatait. Feje felett aranylegyecske szállott

Sárgás fényben szikráztak a padok. Rózsaszínhusu, üde, viruló lányok ültek rajtuk. Keblük feszülő halmjai az átlátszó blúz alatt emelkedtek és lankadtak minden pihegésre.

Zsongott az élet. Kislányok hemperegtek a pázsiton, combjuk körül felsiklott a szoknya, cipőjükbe becsuszott az aranyos kavics, hajukba belopta magát a hegyes fűszál és katicabogár.

Pár éven belül ezek is teljesen meztelenül fognak feküdni férfiak feszülő combjai alatt.

Csupa viruló ifju és leány sétálgatott egymás oldalán a fehéren kigyózó ösvényeken. Lány hangjuk összeölelkezett. Ernő fátyolos szemmel nézett utánuk. Fényes szemei nehezen alácsukódtak és nőket látott képzeletében, fehér, meztelen nőket.

Heltai Ernőnek két három uj ismerőse volt akkortájt. Alacsony, tömött jogász az egyik, aki mindig vidáman szökdécselt az ösvényeken. Szerette éhesen nézni a nőket és a vérforraló nyárban óriási kalandvágyban szenvedett. Mosolygó ábrázattal, óránként megújuló frissességgel próbálkozott a park nőinél, ravaszul kacsintva hagyta ott névjegyeit a padokon, kis, négyzetletű névjegyeket behajtva, rajtuk a felirással: Sziklai Győző, ügyvédjelölt.

Sziklai néha be sem mutatkozott. Észrevétlenül odasimult egy-egy nő meleg testéhez, belecsipett a puha karjaiba, ha ültek, megérintette fe szülő selyemharisnyájukat. És ha az il ető nőknek a keble néhányszor gyorsabban pihegett, ha a szeme közé nevettek, boldog volt. És ha leszidták, durcásan elfordultak tőle szemtelenkedései miatt, fel se vette. Tréfásan megfenyegette ujjával a menekülő fehérnépeket és nyugodtan, mintha semmi kudarc nem történt volna, magyarázgatta Ernőnek:

— Én mondom neked, ebben a városban minden nő kapható, csak

tudni kell velük bánni. Minden asz szony tisztességes az első csókig, amit adsz neki és aztán mindjárt a karodba hull, mint a tulérett gyümölcs. Minden csak a fogástól függ, amit kellőképpen alkalmazni kell.

De arról az egész városban senki sem tudott, hogy Sziklai Győzőnek egy szeretője is lett volna.

A másik barátja, akivel Ernő kószált a parkban, szelid arcu technikus volt. Arcán már serkedt a bajusz, gyerekes kék szemével áhitatosan és félénken tapogatta a leánytesteket, kik csipőben ringatódva jöttek át a gyepen, kezükben rakett és mellük ritmikusan domborodott a blúz mögött. Ezek a lányok szívesen engedték volna magukat letapogatni, de ő nem mert hozzájuk nyulni, legfeljebb csak a kezüket szorongatta, becézgette. Kacagtak rajta, elnevezték „kisfiúnak“, „szűzikének“, és játékot űztek vele.

Sziklai Győző vállalta ifju, szőkehaju barátja kitanítását a szerelmi kérdésekben. Soha meg nem történt, perverz raffinériákról mesélt órák-hosszat, a nők meghódításának titkáról és különösen neki fejtette ki nagy előszeretettel elméleteit, hogy minden nőt meg lehet hódítani, minden csak a fogástól függ.

— Barátom, minden nő a tied, csak ki kell nyujtanod a kezdet. Minden nőnek megvan a gyengeperce, tán a menstruációval, tán a szenvedélyével függ össze, tán a vére bizsergésével. Ilyenkor odadobná magát neked szívesen, de ő, mint asszony, sohse fogja kezdeni, legfeljebb sejteti veled, hogy: itt vagyok, no, vegyél, használd ki az alkalmat, ha nem vagy ügyetlen. Ha ilyenkor tétozazol, a nő csak kikacag és megun téged, mással megy. Ilyenkor nem kell áhitattal nézni a nőt, mintha szent lenne és szerelemről se kell gagyogni, hanem meg kell kapni a derekát és megcsókolni, jól megszorogatni. Ez kell egy nőnek, merész, ügyes fiukat kedvelnek, nem álmodozó, ideális gyerekeket. Azután megcsipni a gazdag nőt, van itt milliomos lány elég, aki pénzeli, ruházza, szóval kitartja szegénysorsu ideálját. Ebben nincs szégyelnivaló, avagy megalázó a fiu

részére. Szerelmések egymástól elfogadhatnak bármit. Ebben nincs selyemfiuszkodás.

Barna Károly, a technikus, talán be is látta az elmélet helyességét, de szőke feje mégis elvörösödött, ha egy nő a szemébe nézett. Félt ilyen csillogó, acélos nézésektől, amelyek egyszerre mindent megláttak rajta. Csak az áhitatos vágy élt benne, hogy jó volna egy szép kislánnyal kéz a kézben, nézni a kertre leszálló estét, de azokat a lányokat, akik meleg nézéssel fűtötték fel arcába a vért és karjuk érintése csendesen biztatva izent neki, tovább hagyta lebegni, nem tudott velük bánni, elfügyetlenkedte az alkalmat, elkéste a végsőt. Megelégedett egy divatárus kisleánnyal, ártatlan találkájuk volt esténként a városháza előtt, a katonazene mellett és elsétálgattak a sötét uccáskákban egy mohafedte padhoz.

II.

Heltai Ernő megfigyelt mindennap a parkban két leányt, akik testvérek voltak, egészségesek, ápoltak és a fiatalság uri gögje dagasztotta idomaikat. Nevüket Ernő sokáig nem tudta, de Győző, aki a városban minden nőt ismert, mondotta róluk, hogy egy nyugalmazott alezredes leányai. Ez természetesen nem volt igaz, de Győző könnyen túltette magát apróbb kijelentéseken, melyek összefüggés nélkül hirtelen eszébe jutottak. Ernő kényelmesen átengedte magát ennek az illúzióknak, mert emlékeinek gyerekszobájában tüvegburga alatt pihent két kisasszony, Raupenstrauch örnagynak Lilije és Gretchenje, kikkel pirosan és remegve korcsolyázott a reggátán, akikkel element az evangélikus templomba vásárnap délelőtti és a padokban teste összeért a Gretchen testével. Ez a két lányka egy zárkózott, előkelő és keresztény élet titkait lengették feléje.

Ez a mostani két lány, ha nem hasonlítottak volna arcuk némelyes kifejezésében egymáshoz, két idegen lány érzését keltette volna fel Ernőben. Az egyik, az idősebb, magasabb volt, fekete szeme, nyugodt és acélos járása energikus és lépései fiúsak voltak. Főlényesség és komoly-

ság rejtett mozdulataiban, hangosan nem nevetett soha.

A másik: rakoncátlan fiatal gyerekek, a kis csikók rugalmasságával ifja testében, kacér, ragyogó, dióbarna szem, a pisze orr mögött meleg hangja, mint játékos citera csengett. Egyik kerti padtól a másikig szökkent, kerek szoknyája felröppent feszes combjai körül, kivillantatva az apró batiszt ingnadrágot. És amikor az éhesen ugró férfiszemek beletapadtak a nézésükbe, csak a kisebbik mert kacéran visszanézni. De a nagyobbik öntudatosan, fölényesen rugta maga előtt a kavicsokat és tekintete biztosan, könyörtelenül verte vissza a férfiak tolakodó pillantását, akik szembejöttek velük és hogy a háta mögött mi történt, arról nem akart tudni semmit.

De otthon egyszer, a tükör előtt, egy szál kombinében, mégis, életében először, megremegett attól a tudattól, hogy ő szép. És amit sohasem érzett még, most érezte. Szikrázó férfiszemeket látott, mint nézték őt, hogy milyen szép! Egy szempár jutott eszébe. Ernő... Ugy, ugy... igen ugy, ő szép! És hogy egyszerre tele lett kéjjel feszülő teste, pihegő melle, zugó vére, azzal a tudattal, hogy ő mily szép: szédült, szédült és repült valahova felfelé: ő szép! ő szép!...

És sohasem volt eddig oly szép, mint most a tükör előtt. Csinos, barna arca két pajkos gödröcskéin pajzán játék tűnt fel.

Sziklai Győző természetesen bemutatkozott nekik. A nagyobbik keresztbe tett lábakkal ült a padon, hogy kilátszott a kombiné, meg sok rózsaszínű hus, a kisebbik egy vörös Marlitt-könyvvel legyezgette arcocskáját és hangosan felnevetett, amikor Győző gömbölyű feje előre hajlott és bemutatkozott, megvillogtatva arannyal tömött fogait.

A nagyobbik lány büszkén felállott egyetlen nézéssel utasított vissza minden merényletet.

— Gyere, Pintyőke! — szólott csinos hugának és hazamentek.

Győző mosolyogva jött vissza barátjaihoz, akik egy padon ültek, vídaman forgatván sétatálcáját a levegőben.

— Rendben van, fiúk! A nők igent mondtak, csupán arra kérnek bennünket, hogy tekintettel édesapjuknak, az öreg alezredesnek szertartásos érzületére ne itt a sétátéren mutakozzunk be, ahol mindenki ismeri őket. A kisebbik egyébként

megigérte nekünk, hogy eljön délután a cuaraszdába.

Bár a siker, melyet Győző közbenjárására Ernő és Károly elért, fantasztikusnak látszott, életek a gyanuperre, hogy látva a hölgyek viselkedését a dolog nem éppen úgy volt, ahogy azt Sziklai Győző ékesen előadta.

A továbbiak igazolták is gyanújukat. Másnap a lányok szívtelenül elfordított fejfel mentek el előttük, még a kisebbik is adta az előkelőt és amikor Győző utánuk kiabált látható mebotránkozással más serpentin-utra tértek.

— Itt valami baj van — csóválta a fejét Győző, amikor két barátja szemrehányó tekintettel fordult feléje. — Alighanem a szőke tapintatlansága romotta el az egészet.

A technikus élenken titakozott, hogy ő nem illetlenkedett, Győző részéről az csak kifogás. És a nőkkel való megismerkedés ezek után végérvényesen megbukott.

Ilyen szomorú megoldásba nem mehettek bele. Elhatározták, hogy az ügyvédjelöltnek másnap oda kell menni a hölgyekhez és nevükben bocsánatot kérni.

III.

Másnap, amikor délelőtt tíz óra tájban a lányok újra megjelentek, Károly odament. A kisebbik kacagott és dacosan is, nevelve is, kissé nyitva felejtett ajkakkal nézett a hebegő szőke fiúra. A nagyobbik Károly szeme közé vágta:

— Tőlünk ne kérjen bocsánatot, hagyjon bennünket békében. Nincs szükségünk a maguk barátságára.

A kisebbik ajkai pedig egészen kinyitak, mosolyogtak és két kis kezével úgy tett, mintha tapsolni akarna és tovább mentek.

A három barát le volt forrázva. Hiába szólították meg másnap, harmadnap, iksz alkalommal megint, a nők hajthatatlanok maradtak.

Ami Ernőt illette, ez az állhatóság nagyon imponált neki. A lányok mégis csak, minden szemtelenkedés dacára, kijöttek a sétátérre. A nagyobbik leány szeme olykor végig-suhant Ernőn és ebben a nézésben volt valami, ami a fiu arcába kergette a vért. A pillantás ezeket mondta: nem neked szól a megvetésem, de nekik. Ők utálatosak, de te nem.

És Ernő szemei tágranyitak, éhes, szerelmes tűz gyúlt ki bennük, amely izzóan égett. Rajta felejtette a lány kebleinek a halmát a tekintetét.

IV.

Néhány nap múlva Ernő teljesen egyedül maradt. Barátaival nem tördött. Nyomban kiment a sétátérre. A lányok már kinn voltak.

Széles, tenyérsi foltokban zuhogott a nap heve a padokon. Ernő leült, ujságot vett kezébe. De az ujság fekete hátteréből egy mosolygó arcot látott meglevenedni, két kebel halmát kiemelkedni, átlátszó lepel ruhát lengeni egy rózsaszínű testen.

A nagyobbikat elnevezte magában Trotzkopfnak és csak egy oldalpillantással nézett rá, amint könyvébe és himzésébe mélyedt, kőzsa levelet simított el szoknyája szélén, vagy kitörült arcából egy odatévedt hajszálát. Olyankor, egy pillanat alatt a lány minden szépségét, melegét felakarta szürcsölni magába. Ernő a szerelem látásában kéjelgett, mosolygott, lihegett.

Elvétele pillantásaik összetáptak. A két nézés kíváncsan összetapadt.

A lány fordított egyet a könyvén. Kisvártatva Ernő felé fordult tekintete; mintha mondaná:

Mit olvasol?

Ernő úgy tartotta a könyvet, hogy a lány legalább a címét láthassa. Megnézte, nem érdekelte.

— Unalmas vagy barátom te is, a könyved is — kigyózott egyet japánvágású szemöldöke.

— Te talán különbet olvasol? Mutasd a könyved!

A lány megértette, hogy Ernő mit akar és a könyvet azért is az ölébe elvette. Majd felállt, végigment a fiu mellett, hogy ő: perc múlva visszaforduljon és akkor eléje tartotta a címlapot: Jacobsen. Igen, ő Jacobsen-t olvasta, Ernő még nem tudta, talán Niels Lyhnét. Drága aranyos gyermek, de jó vagy te hozzám!

A lány szemének ragyogó sugara rája villant, valami végtelenül, ellenállhatatlanul hívó volt benne... Ernő itta szomjasan ezt a pillantást... bódultan, tűzbe fulladó szemekkel meledt a lányra, a szerelem eme élő bálványára.

V.

Másnap Ernő is egy Jacobsen kötetet szorongatott a kezében. A lány észrevette, elmosolyodott. A fiu látta, körülfonta a lány testét.

A lány intett. Alig észrevehetően. A fiu átrohat hozzá. Ajkuk egymáshoz húzódtak. Megcsókolták egymást.

Egymásra rogytak. A lány a fiu alatt végigterült a padon. A kombiné egészen lekerült alsótestéről.

JUDIT

Eredeti kézirat PÉK DEZSÓTÓL

Sokat gondolkoztam még azután, ki volt ő, honnan jött, miből élt, volt valami terve vagy szándéka, vagy pedig csak a máról holnapra életetápanó találkozásából élt! De hiába gondolkoztam akár mennyit is, határozott képet nem tudtam magamnak alkotni a dologról: homályos rejtély maradt előttem az a lány. Biztos azonban, nem volt csókjából élő uccalány. Inkább polgárnak néztem, akit elcsábítottak, megszóktak, azután szélnek eresztettek s most lejtőre kerül.

Ismerettségünk is nagyon különös volt: vagy nagyon egyszerű? Este kilenc óra lehetett, gyorsunk elhagyta Kőbányát. A lány, akivel ketten voltunk a fülkében még egyáltalán nem reagált semmiféle közeledési kísérletre, pedig heves ostrom alá fogtam és minden áron ismerkedésre akartam birni.

Fiatal lány volt, nagyon fiatal és csinos. Gyönyörű szeme volt, csodás fekete, hullámos, kissé göndör, füstös fésült haj, ha az ember csak feléje nézett, valamilyen vonzóerőt érzett, a szemei úgy megfogták az embert. Térdei kikandikáltak rövid selyemszoknyája alól és keblei formáját tökéletesen elárulta a testhez álló sárga selyemjemper.

Vonatunk már a főváros váltóján robogott, amikor úgy látszik, meggondolta magát s minden bevezetés nélkül hirtelen hozzám fordult:

— Hol száll meg Pesten, rokonoknál...?

— Nem — feleltem meglepetten — szállodában...

— Magával megyek — jelentette ki erre röviden és határozottan és ismét visszaszókkent mély hallgatásába, többé rám se hederített.

Igazán nem tudtam, nevessek, bosszankodjak, örüljek-e, mindenestre válaszom csak az lehetett:

— Kérem, ahogy parancsolja...

S érdeklődéssel vártam a fejleményeket, amelyek vacsora után következtek be.

A vacsorát egyedül töltöttem el, meglehetősen kapkodva és tükön ülve, a szálloda éttermében, partnernőm kijelentette ugyanis, nincs étvágya, azonfelül fáradt, fönnmaradt hát szobánkban és lefeküdt.

Vacsora után, még cigarettámat sem bírtam rendesen elszívni, fölcsiettem a folyosóra, nesztelenül siettem

végig a bolyhos szőnyegen, bekopogtattam halka szobák ajtaján és benyitottam. Mindjárt a küszöbön azonban csodálkozó meglepetés állított meg.

A lány meztelenül feküdt az ágyon s már aludt. Ugyálszik akkor nyomta el az álmát, amikor éppen egészen levetkezett s most abban a végtelen bájos, intim helyzetben feküdt ott, mohó tekintetével martalékaul hagyva puha, gömbölyű formáit.

Bizonyára nagyon fáradt volt, lefeküdt s úgy húzta le harisnyáit, mert még most is ott voltak a lepedőn, egy kis himzéssel diszitett leheletfinomságu hálóing pedig ott hevert mellette, a párnákon.

A széken szép rendben ott volt a ruhája, fehérneműje, csupa tiszta, hófehér, selyemholmi: combiné, nadrág, rövid ingecske, harisnyakötők.

Tekintetem ismét visszatévedt az alvóra. Bájos volt, fiatal, keményhúsú és üde.

És milyen gyönyörű, édes, csodás látvány: egy alvó fiatal nő.

Teste melynek minden vonala lágyvezetést, amelynek minden hajlása ingerlő, amelynek minden puha vagy ruganyos földomborodása vagy bemélyedése szomjas, vágyat keltő, olyan, mintha csak egy hosszú, kéjes pihenés mozdulatlanságára teremtdőlt volna.

Az a hullámos vonal, mely derékban bemélyed, a csipőn földomborodik, majd a lábszár könnyed és bájos ereszkedőjének lejt, hogy kacéran végződjék a lábfej keskeny karcsúságában, egész elragadó bájjával csak az ágy fehér lepedőjén elnyúlva rajzolódik.

Nem tudtam mitévő legyek, mert hirtelen eszembe jutott, vajjon miért is ajánlotta föl magát olyan könnyen ez a lány? Hát ha igazán csak amolyan máról holnapra itt ott élő személy és akkor nemcsak, hogy nem fizetődik ki, de veszélyessé is válthatik rám nézve, ha élek az alkalommal.

Választanom kellett, vagy lefekszem melléje vagy egy széken töltöm az éjszakát. Természetesen alvásról sem itt, sem ott szó sem lehetett, ahöz tulságosan fölzigattak gondolataim, tulságosan sok nézni-
valója akadt szememnek.

Nem tudtam nyugton ülni, minden idegem lázasan remegett, a lány csipője, selymes kis öle, ruganyos hófehér mellhalmi, erős, karcsu combjai erős, kényszerítő vágyakat ébresztettek bennem.

Végre határoztam.

— Lefekszem... hisz utóvégre az még semmit sem jelent, ha lefekszem, de az ágy mindenestre puhább, mint a szék.

Lassan levetkőzttem, majd átlépve az alvón lefeküdtem a fal felől és hátat fordítottam a kísértésnek.

Elaludni persze — dehogyan tudtam.

Testemhez éreztem simulni hátul melegen, forrón és gömbölyűen az ő puha, finom testét, selymes haja a nyakamat csiklandozta.

Hátóársam egyszercsak hirtelen fölébredt. Ámuló s még mindig bosszuszus tekintettel pillantott föl, majd ráeszmélve, hogy egészen meztelen, fölkel és kissé álmosan, de olyan végtelen közönnnyel, mintha ott sem lettem volna, magára vette nálóingjét.

Ekkor... mi türes-tagadás, megfeledkeztem mindenről: és éltem az alkalommal. Puha testét szinte magam köré csavartam és elszabadultak fölzigatott testem forrongó erői.

Ő? Ugy vettem észre, mintha nem nagyon hozta volna ki sodrából az, ami vele történt s aztán jobb karjára hajva fejét, szép nyugodtan újra elaludt.

Egy hétig voltam vele együtt — s aztán eltűnt. Egy reggel nem volt többé mellettem. Elhagyott. Talán megunt, talán valami más jutott eszébe.

Nagyon hiányzott akkor nekem, mert megszoktam. És mondom, sokat gondolkoztam azután tőle, ki volt, honnan jött, miből élt, volt valami terve vagy szándéka, vagy pedig csak a máról-holnapra elébe tápanó találkozásából élt?

Igaz, Judinak hívták — ha azóta már nem más, vagy, ha akkor is tényleg az volt.

A „Káviár” nyomdája

TIPOGRAFIA
UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre! —

Egy-, két-, három- és négylámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Készülékek szakszerű javítása
vagy átszerelése vidékről is.

A golkondai maharadzsa

A zseniális amerikai detektívno eredeti feljegyzései alapján összeállította: „Cyrano.” — (A filmesítés joga fenntartva.)

I.

— Miss Ellie Morton, — Mr. Dr. Brown — mutatta be William Barclay, a newyorki rendőrfőnök egymásnak az íróasztala előtt álló két alakot: egy őszszakállas, magas, de már kissé megtört, hajlotható férfit és egy szép, fiatal, karcsu nőt: a zseniális detektívet, Miss Mortont.

A miss egy pár szempillantás alatt végigmérte az előtte álló alakot, azután kissé fölhúzott szemöldökeit leengedte és barátságos mosollyal az ő szokott szívélyes modorában mutatott rá a szemközt, az íróasztal sarkánál álló fotelre.

— Foglaljon helyet mr. Brown és lesz szíves kedves doktor ur haladéktalanul előadni panaszát.

Mr. Brown nehézkesen ereszkedett le egy székre, nagyot fújt és zsebkendőjével többször végigtörülte verejtékező homlokát.

— Panaszom miss Morton... tulajdonképpen nincsen és nem is saját, személyes ügyemről van szó — csak egy rajtam kívül álló esetet gyanítok, hogy a rend és társadalom, a fönállók törvények ellenére történt meg, miért is azt kötelességemnek tartom az illetékesek tudomására hozni, még pedig a legjobb kezekbe akartam bízni, azért is kértem meg a rendőrfőnök urat, aki volt szíves Önt idefárasztani miss Morton, aki...

— Nagyon szép Öntől, hogy közreműködik munkánkban a rend és törvény védelmében — szakította félbe miss Morton a készülő hosszú dicséretet.

Mr. Brown elhallgatott, egy ideig dörzsölgette a kezét, köhögött, az-

után ismét fölemelte fejét és szaporán beszélni kezdett:

— De hogy a tárgyra térjek... Mint már említettem, orvos vagyok és főképen sebészettel foglalkozom. A 28. Avenuen van a rendelőm és meglehetősen klientúrával rendelkezem. Tegnap este, miután megvacsoráztam, bevonultam dolgozószobámba, hol szokásom szerint olvastam egy tudományos munkából. Már tizenkét óra elmúlt, amikor hirtelen heves csöngtetés rázta meg előszobámat. Azonnal tisztában voltam, hogy súlyos beteghez hívnak és rögtön siettem ajtót nyitni. Nem csalódtam. Egy soffőrszerű alak állt a küszöbön és amint meglátott, gyorsan beszélni kezdett.

— Az orvos urat keressük, egy igen súlyosan sérült betegnek volna sürgős szüksége orvosi segélyre. Lenn autó vár.

Ezt hallva nem is érdeklődtem többet, visszaszóltam:

— Várjanak lenn, azonnal jövök — és benn sietve csomagoltam össze legszükségesebb műszereimet kis mentőtáskámba.

Egy pillanat múlva már lenn is álltam az autónál, amelyben egy idegen férfi ült és kezemet erősen megszorítva, helyet mutatott maga mellett.

— Mehetünk — szóltam elhelyezkedve, de legnagyobb meglepetésemre az autó nem mozdult, ehelyett az idegen kezében hirtelen pisztoly csillant meg, mit homlokomnak szegezett.

— Mi ez... bocsássa le azonnal a fegyvert, különben egy tapodtat sem mozdulok! — kiáltottam föl.

Kérem orvos ur, — szólt az idegen nyugodtan — csendesedjen

le... Igen különös körülmények kényszerítnek arra, hogy Ön ne tudja hová visszük... evégből csak azt kérném Öntől, szíveskedjen megengedni, hogy szemeit bekös-sük. Erősen hangsúlyozom, vala-hol tényleg szüksége van Önre valakinek és miután végezt, sër-tellenül vissza fogjuk ide szállí-tani... ellenkezés eseten azonban legnagyobb sajnálatomra — de csak a fegyver maradna hátra.

Egy darabig szinte dermedten hallgattam ezt a szokatlan és nem éppen bizalmat keltő beszédet és egész bensőm fellázadt ez ellen az erőszakos fellépés ellen, lassan-kint azonban mindezt elnyomta a bennem szunnyadó kalandvágy és kíváncsiság és végre megadtam magam.

— Nem értem ugyan, mit szol-gál ez a szokatlan eljárás, de legyen. Hozzá vagyok szokva, hogy mint orvos, kötelességemet minden körülmények között teljesítem és ez alól még e különös esetben sem akarom kivonni magam.

— Erre az idegen kendőt vett elő, bekötötte szemeimet és az autó elindult...

Miss Morton fölvetette fejét.

— A városban maradtak...?

— Nem, miss.

— Honnan következett ezt?

— Lassankint minden uccai lárma elhalt körülöttünk és szinte siri csend honolt. Amikor pedig megállt az autó és elindultam, lábam alatt kavics csikorgott, körülöttem fák suhogtak, úgy, hogy azt következtettem, egy városon kívüli villában vagyok.

William Barclay helyeslőleg bólintott.

— Igen, jól következett.

— Hát azt nem tudná megmon-dani, mennyi ideig tartott az út?

— kérdezte miss Morton csendesen jegyezgetve valamit egy darabka papírra.

— Oh hogyne... egynegyed egy lehetett, amikor elindultunk és mi-kor hazajöttem, bizony már világos volt, emlékszem, megnéztem az órát: négy óra volt, pár per-cel elmúlva. Ott mintegy félórát időztem, úgy, hogy k. b. egy és fél óráig mentünk és jöttünk, nor-mális sebességgel.

— Circa 90-100 kilométer — mormolta maga elé a zseniális de-tek-tívno és földre szegezve tekin-tetét számíttatott magában valamit, aztán hirtelen ránézett az orvosra.

— Miért néz engem oly merően mr. Brown?

Az orvos zavartan rázkódott össze.

Dehát - honnan tudja miss, hogy én önt néztem?

— Kérdésre kérdéssel válaszol? Nos, nézze ott a szomszéd falon, a mosdó fölött van egy tükör. Én ugyan nem néztem önre, hanem a tükörbe...

Az orvos erőltetett nevetett, hihetőleg zavarát akarva palástolni.

— Bocsásson meg miss Morton, de én már annyit hallottam Önről és most van alkalmam először szemtől szembe látnom kegyedet. De a hírétől eltekintve Ön olyan bájos, olyan...

— Ujabb bók — nevetett a rendőrfőnök, miss Morton ellenben hidegen vetette oda:

Köszönöm uram, de a mi szakmánkbansokszoregyelmulasztott perc pótolhatatlan veszteséget jelent, tehát...

— Kérem, kérem, folytatom... a kert kavicsos útjáról valami lépcsőházfélébe jutottunk, mert lépteink erősen kongtak, azután lépcsőn mentünk föl, meg is számoltam: tizennégy fok volt...

— Ön valóságos mintakliens... szólt közbe a rendőrfőnök, miss Morton pedig mintegy magának halkan megjegyezte:

— Normális első emelet...

Az orvos folytatta.

— A lépcsőn fölérv, pár lépés után hirtelen kísérom egy ajtót nyitott ki, ahova engem behuzolt és ahol levette szemeimről a köteleket.

Kíváncsian néztem körül, de semmi nevezetes nem volt a szobában, egyszerű dolgozó szoba volt, sarkában egy pamlaggal. Ellenben a háttérben egy ajtó volt, mit ismeretlen kísérom szintén kizárt, azután felém fordult:

— Tessék beszélgetni...

Kissé bizalmatlanul huzódva néztem körül és nem mozdultam, mit úgy látszik észrevett kísérom és hozzátette:

Itt a beteg...

Erre megembereltem magam, szilárdan léptem előre egy-kettőt és beléptem a szobába...

II.

Az orvos itt elhallgatott, mintha kifulladt volna, krakogott és újból megtörülte a homlokát.

William Barclay türelmetlenül szólt rá:

— No és mi volt abban a szobában?

— Pompásan, előkelően berendezett hálószoba volt és az egyik ágyon, hófehér, habos ágyneműn gyönyörű fiatal lány feküdt.

— Az unokahugom — tette hozzá magyarázólag kísérom — egy kis szerencsétlenség történt, lesz szíves megvizsgálni, doktor ur...

— Szerencsétlenség? — kérdeztem.

— Igen, egy pisztolygolyó horzsolta, a csipőjén alul valamivel... fatális véletlen, de azt hiszem, nem lesz veszélyes...

Odaléptem a lányhoz. Tizenhat éves lehetett, de mondhatom, szebbet alig láttam még életemben. Szemei könnyörögve, szinte sirva tapadtak rám, néha-néha mintha szólni is akart volna valamit, de tekintete borzongva siklott kíséromre és összeszorítva fogait, hallgalt. Gyöngéden fölhajtottam a paplant. Ő halkan felsikoltott, én zavartan fordítottam el fejem. Fekvés közben rövid kis inge egészen párnás hasára gyűrődött, hogy most rózsaszínű combjai, fejlett medencéje, selymesen domborodó kis öle födetlenül vakítottak elő és láttam, hogy baloldalt, a csipője táján, valami fehérség van: valószínűleg egy törülköző, mit provizorikusan kötésnek használtak és amelyen friss vér szivárgott.

A lány igyekezett betakarni magát, de én megnyugtattam, sőt még följebb toltam kis ingét, hogy a sebhöz juthassak. Előugrottak alóla pompás, ruganyos, kis mellei...

— Ön egészen erotikus író lesz... jegyezte meg kissé csipősen Miss Morton.

Dr. Brown nagyot nyelt, azután hevesen mentegetődzött:

— Bocsánat... ha kissé tulrészletezem a dolgot... ezt azért akartam megemlíteni, mert ebben a pillanatban a lány szégyenkezve kérte a férfit.

— Kérem menjen ki...

— Ugyan minek — szólt az rá nyersen.

— Legalább fordítson hátat — kérte a lány és látszott rajta, ropant kellemetlen neki, hogy a férfi látja őt teljes, puha, gömbölyű, hófehér meztelenségében... — De rövid akarok lenni. A seb egy revolverlövéstől eredő jelentéktelen seb volt, kimostam, bekötöttem és

a már mondott körülmények között szállítottak engem vissza...

Miss Morton fölemelt a rendőrfőnök asztaláról egy papírvágó kést és ujjai közé fogva játszani kezdett vele. Az orvos folytatta elbeszélését:

— Az impresszióim ezek után azok voltak, hogy az említett lány erőszakkal tartózkodhatik abban a bizonyos villában, illetve erőszakkal tartja őt a férfi birtokában.

William Barclay helyeslőleg bólintott, amikor mellettük irtózatossikoltás hallatszott és Miss Morton ujjából kis vérsugár fröccsent elő.

Mr. Brown rémülten ugrott föl helyéből:

— Mi az, mi az?...

Miss Morton nyugodtan mosolygott.

— Egy kis baleset, megszurtam magam ezzel a késsel... itt a zsebkendőm, lesz szíves bekötni kedves doktor ur...

Mr. Brown készségesen hajolt a fiatal nőhöz, aki úgy érezte, mintha a férfi a kelleténél közelebb simult volna hozzá és kezei remegtek, amint egy ügyetlen kötetést rakott megsérült ujjaira.

— Olyan idegessé tett ez az eset — mentegetődzött bucsuzás közben és hosszasan a magáiban felejtette Miss Morton finom kezeit.

Az ajtónál azonban megállította a női detektív hangja:

— Kedves doktor ur, hol is lakik csak ön?...

Mister Brown meglepetve fordult hátra, egy pillanatilag gondolkodott, azután elmosolyodott.

— Ejnye... ejnye... a nagy miss Morton tud ilyen feledékeny is lenni... a 28. Avenuen... különben benne van a címem minden címtárban...

III.

Miss Ellie Morton dolgozószobája asztalá fölé hajolt. Kezében körző volt, előtte Newyork térképe. Méréseket tett, azután kis jegyzőkönyvébe jegyeztetett számokat, amikor valaki belépett az ajtón. Hátra sem fordult.

— Te vagy az, Dulcie?

A „New York Herald” szemfüles szerkesztője összecsókolta barátjánét.

Miss Ellie letette a körzőt és helyetl kínálta meg bájos barátjánét.

— Eredmény?

— Kevés... és nálad?

— Sok... de hadd halljuk.

— Az összes kerületi kapitányságok eltűnési bejelentéseit átnulmányoztam tíz napra visszamenőleg, az összes tizenöt-huszonötéves nőt felülvizsgáltam, de olyan zsánerű, mint akiről szó van, csak egy akadt... egy gazdag butorgyáros gyönyörű lánya. Tizenhatéves és ezelőtt öt nappal nyomtalanul eltűnt. Egyébiránt itt a fényképe... — keblébe nyult és onnan egy feltűnően szép lány fényképét húzta elő.

Miss Ellie figyelmesen nézegette azután hirtelen felugrott, íróasztalához lépett, fölpattantotta középső fiókját és kihúzott belőle egy fényképet. Odaadta barátnőjének:

— Nézd egymás mellett a kétőt...

Dulcie hangosan fölkiáltott.

— Szent Isten, ugyanaz!

Miss Morton mosolygott.

— És nem is tudod kié ez a fénykép?

Dulcie jobban megnézte és még nagyobb lett meglepetése.

— Hiszen ez a te fényképed.

— Ugy van. Az eltűnt lány rendkívül hasonlít hozzám... de ez egyelőre nem fontos.

— Érdekes véletlen.

— Csak érdekesnek gondolod?

Dulcie fürkészve nézett barátnőjére.

— Te, te már tudsz valamit?

Miss Morton már jegyzőkönyvében lapozgatott.

— Nem fontos egyelőre. Figyeld ide, Dulcie. A térképen megvizsgáltam minden utat, amely New-Yorkból kifelé vezet. Két utat találtam, amelyen kb. 80–90 km. távolságra villa van. Az egyik földszintes — érdeklődtem, a Hoover családe, a másik ellenben, amelyik a pittsburgi uton van, emeletes, körülötte park van hatalmas fákkal és a híres Gagny család tulajdona...

— Vagyis a nyom hamis.

— Éppen nem. Ugyanis érdeklődtem, Gagnyék odaát vannak Európában s egyhamar nem is térnek vissza. És ahogyan ezt én megtudtam, éppen olyan hamar megtudhatta más is...

— Még mindig nem értem.

— Nos: a villa üresen és elhagyottan áll...

— Szóval valaki egész kényelmesen felhasználhatta saját céljaira?

— Ugy van.

Miss Ellie Morton elmerült jegyzeteibe. Dulcie egy ideig nézte, azután kíváncsian megkérdezte:

— Es most mit szándékszol tenni?

— Mi az — kérdezte nyersen a kitűnő detektív, de csakhamar elmosolyodott és megsimogatta barátnője csodálkozó arcát, — ne haragudj drága Dulcie, csak tudod, egy kissé kizökkentettél gondolataim kerékvágásából, de nem baj. Hogy mit szándékszol tenni? Első dolgom persze annak a villának a meglátogatása...

— Rendőrségge, persze...

— Ugyan szépen, csendben, egyedül, legfeljebb ketten — ha te is úgy akarod?

— Boldog leszek — kiáltott fel örömmel Dulcie és tapsolt kezével, — és mondd, Ellie, mikor megyünk?

Miss Morton gondolkozott pár percig, azután határozottan válaszolt:

— Holnap éjjel...

Dulcie arca megnyult a csodálkozástól.

— Éjjel?

— Hát persze, hogy nem nappal. Hogy azok ott benn mérföldekről észrevegyenek és kereket oldjanak? Nem fiam, olyan ügyetlenséget csak nem fogok elkövetni... mindenesetre tedd zsebre a revolveredet...

— Holnapig már nem is találkozunk?

— Nem Dulcie, ma és holnap még vannak egyes megtudnivalóim, hogy az esetről tiszta képet alkothassak magamnak, ma éjjel alaposan kipihenem magamat és holnap este: elindulunk.

— Hol fogunk találkozni?

— Meddig vagy este a szerkesztőségben?

— Tíz-tizenegyre...

— Nos, féltizenegyre indulj el, hogy tizenegyre nálam légy... rendben van?

— Itt leszek drága Ellie, szervesz.

A barátnők összecsókolódtak és a pajkos Dulcie ugrándozva rohant le a lépcsőn.

Ellie még hosszan utánanézett az ablakból, azután a jobboldali falhoz lépett és óvatosan, lassan megfordította a rajta függő mahagoni-keretes csendéletet. A fordulatra a falban egy kis rejtekajtó nyílt meg, mely egy öltözőfülkébe vezetett.

Miss Morton gyorsan belépett,

behúzta maga után az ajtót, leült a tükör mellé és munkához látott. Fejére ősz parókát helyezett, arcára egy pár természetes öregedő vonást húzott s egy negyedóra múlva már egy töpörödött szegény anyóka bicegett a 28. ik Avenue felé, akiben igazán senki sem sejtethette a genialis detektív, a nagyszerű miss Ellie Mortont.

IV.

A nyüzsgő boulevardokon már régen kigyultak a pazar, vakító fényreklámok, emberek, automobílok ezrei nyüzsgöttek a főbb útvonalokon. Esti kilenc óra volt, de a forgalom és az uccák hangos zürzavara után itélve, déli tizenkettő is lehetett volna.

Miss Ellie Morton szinte menekült hazafelé a zajból és megkönnyebbült, amikor leveleközve, egy könnyű selyempongyolában végigfeküdhett pamlagán.

Meg volt elégedve a mai nappal, éppen ezért a nyugodtság kellemes érzése töltötte el.

Kigombolta és szétvetette gömbölyű mellein a pongyolát, mert az augusztusi hőség elviselhetetlen volt. Azután hanyagul nyult meztelen karja a cigarettás kazetta felé és rágyújtott.

Szinte megfeledkezett mindenről, amint kényelmesen és fesztelenül végigheveredve a pamlagon, a levegőbe fújta a kékes füstkarikákat, amikor házvezetőnője, a jó öreg Louise néni dugta be a fejét az ajtón.

— Egy levél, miss Ellie.

Miss Ellie Morton bosszusan emelkedett föl és összevonta mellén a nyitott pongyolát.

— Ki hozta?

— Egy szolga a redakcióból, miss Dulcie küldi... — és átnyújtotta a levelet.

Miss Ellie Morton gyorsan bontotta fel és idegesen szaladt végig sorain:

„Drága Ellie, biztos nyomon követek valakit a bizonyos villa felé. Nincs időm többet. Mihelyt teheted, kövess...

Miss Morton gyorsan összegyúrta a levelet.

— Itt van még a szolga?

— Nem, elment miss...

A detektív gondolkozott, de csak egy percig, azután ledobta magáról a pongyolát és türelmetlenül dobbantott selyemharisnyás lábával, mely most a rajta levő

kis nadrág fodráig látható volt.

— Louise, a testhez álló fekete ruhámat... — s a tükör előtt sötét sapkát nyomva fejébe, gyorsan belebújt az öregasszony által tartott ruhába és leszaladt az udvarra, csak futtában gombolkozva be.

Egy perc alatt kirántotta a garázs ajtaját, a következő percben már utra készen berreget a két-személyes kis versenykocsi és miss Ellie Morton kezébe ragadta a kormányt.

A könnyű kocsi berregve indult meg, keresztül furakodott a tömött boulevardokon, lassankint elhagyta a központot, később a külvárosokat is és teljes sebességgel rohant neki az éjszakának a pittsbourgi uton.

— Még szerencse, hogy olyan alaposan áttanulmányoztam a térképet — sutlogta maga elé miss Morton és jó egy órai haladás után eloltotta az autó lámpáit, mérsékelte a sebességet.

— Azt hiszem, mindjárt helyben vagyunk most jön egy jó háromkilométeres lejtő s ott van a villa — még elég szerencse — elállítom a motort és teljesen zajtalanul szaladok le odáig.

Alig, hogy ezeket gondolta, az ut tényleg lejteni kezdett és a kis gépkocsi némán, zajtalanul siklott alá a völgyben egyedül, komoran álló villa felé. Már látszottak körvonalai a csillagfényenél s Miss Ellie megcsavarta a kormánykereket. Az autó legurult az ut mellett árokba és ott csendesen megállt.

Miss Ellie zajtalanul kiszökött belőle és megvizsgálta zsebeit. Tőre, revolvere a helyükön voltak. Azzal nesztelenül elindult az ismeretlen villa felé.

Nem sok keresés után megtalálta a kerti kaput, mely engedett keze nyomásának és egy hosszú, kavicsos, fáktól szegélyezett utat látott maga előtt, mely a villa ajtajához vitt.

Fölnézett a komor épületre. Mindenütt csend és sötétség. Egy pillanatig tétovázott, de aztán elszégyellte magát.

— Eh, kicsoda gondolatok s Dulcianak talán odabenn éppen a legnagyobb szüksége van rá...

Most már minden tétovázás nélkül belépett a villa kapuján és a halotti csendes előcsarnokban hallgatódzva pár pillanatig, nesztelenül, mint egy sötét árny kuszott föl a lépcsőn az emeletre.

A lépcső torkolatánál vagy két percig állt mozdulatlanul, lélegzetét visszafojtva: sehol semmi — csend, csend és csend... Ez idegesítette. Inkább rohanják meg, legyen veszélyben, nézzen szembe a halállal — de ne ez a gyötrő csend, halálos bizonytalanság.

Lassan előre indult az emeleti folyosón és négy-öt lépésre kilincsre akadtak kezei.

— Ez az a szoba — gondolta magában miss Morton, visszaemlékezve Dr. Brown előadására s csodálkozva gondolta hozzá: tényleg úgy van minden, ahogy mondták.

Még egyszer megszorította kezében a revolverét és megnyomta a kilincset. Az engedett és ő belépett a szobába. Behuzta maga mögött az ajtót és lélegzetét visszafojtva várt.

Csönd.

Hirtelen egy kis kattogás hallatszott.

Megnyomta villanylámpája gombját és gyöngye fény áradt szét a szobában, mely szépen berendezett dolgozószoba volt, földig eresztett nehéz függönyökkel — de sehol egy lélek.

Szembe ezzel az ajtóval egy másik ajtó volt. Ez az a bizonyos hálószoba, gondolta magában miss Ellie Morton és eloltva a lámpát, lassan, tétova léptekkel indult feléje. Ez az ajtó nem volt zárva, csak betámasztva úgy, hogy keze könnyed nyomására kitarult és villanylámpáját nekiszegezte az új szobának.

Tényleg hálószoba volt. Gyönyörű butorok, ágyterítők — de sehol senki, megágyazva és rendtelenségnek legkisebb nyoma sem.

Töprengve állt ott a küszöbön a kiváló nő, és lázasan gondolkodott.

Egyszer csak vakító világosság vette körül, fölgylt a dolgozószoba hatalmas csillára és egy erős, érces férfihang szólalt meg a háta mögött.

V.

— Jó estét miss Ellie Morton...

Miss Morton rémülten fordult hátra. Egy magas, erőteljes, gyönyörű férfi állt a küszöbön, aki mereven rászzegezte különös fényben égő tekintetét. Miss Morton ösztönszerű mozdulattal revolveréhez kapott, de az idegen gyorsabb volt.

— Ne haragudjon miss Morton, de arra kell kérnem nyújtsa szépen hátra kezeit — és előreszegezett revolverével egyre közeledett.

Miss Morton önkéntelenül engedelmeskedett a parancsnak, az idegen a háta mögé ért, valami hidegséget érzett a kezénél, egy csattanás... érezte keze bilincsbe szorult s alig eszmélt rá, az idegen lehajolt és bokáit is acélperec vette körül.

Miss Ellie Morton egy szót sem szólt, csak agya dolgozott megfeszített erővel — hiába, mert nem talált kivezető utat, nem talált megoldást a rejtély számára, az látszott csupán biztosnak előtte, hogy Dulcie nem volt itt, nincs is szándékában ide jönnie, az egész csak az ő idecsalatását célozta.

Az idegen könnyedén ölbekapta és végigfektette a dolgozószoba pamlagán.

— Így, remélem, kényelmesebb lesz...

Azután vett egy széket, leült és merően nézte az előtte fekvő nőt. Gyönyörű, szép férfi volt, férfias vonások, magas homlok, előreugró, karakterisztikus áll, szerelmesen csillogó, smaragdzöld szemek.

Miss Morton egy ideig állta tekintetét, állta a csöndet, de aztán kezdte érezni, hogy nem bírja el ezt a monotónságot és megszólalt:

— Kicsoda Ön és mit akar velem...?

A férfi rögtön válaszolt:

— Már vártam e kérdést miss Morton.

A nő ajkára harapott, de nem válaszolt. A férfi pedig még egy kis szünetet tartott, mintha rendezni akarná gondolatait, szavakat keresne, aztán beszélni kezdett:

— Hogy ki vagyok, Önnek megmondom őszintén, mis Morton... a golkondai maharadzsa vagyok.

Miss Morton meglepetten kapta föl a fejét. S amint nézte, egyre jobban és jobban nézte ezt a szörnyű férfit, ráismert.

Oh, hiszen egy félévvel ezelőtt még lázasan nyomozta, ez ügybe fektette minden energiáját, leleményességét és hiába... Az úgy akkoriban nagy port vert fel, mert nem volt egyszerű ügy. Duszgazdag ember volt a golkondai maharadzsa és nagy fényben, pompában élt feleségével együtt, természetesen mindketten teljesen asszimilálódva az amerikai viszonyokhoz, amikor egy napon a maharadzsa

rájött, hogy felesége megcsalja. És az asszony még aznap meghalt. Lelötte a férje. Természetesen megindult a nyomozás, a hajsza, de a maharadzsza eltűnt nyomtalanul, mintha a föld nyelte volna el... s most itt van ez a rendkívüli férfi, itt van előtte.

A férfi meg folytatta:

— Látom, miss Morton már rám is ismert és már magában összegezte mindazt, amit rólam tud, ezt mind elárulta az arca, mire kérem más alkalommal vigyázzon, mert egy ilyen mesteri detektívnek, mint ön, igazán nem szabad abba a hibába esnie, hogy arcvonásából, mint egy nyitott könyvből olvasni lehessen...

Miss Ellie Morton hallgatott. A férfi ezeket olyan kedvesen és közvetlenül mondta, és egész modora olyan különös volt, hogy miss Mortont teljesen zavarba hozta.

— Önt akkor ismertem meg — folytatta a maharadzsza — amikor megbízták, illetve vállalta az én kézrekerítésemet. Meg kellett ismerem ugyebár, hogy tudjam, kitől kell óvakodnom. Mondom, megismertem Önt akkor: és szerelmes lettem önbe. Szerelmes a magam módjai szerint, örültem, vadul, megmásíthatatlanul, percekig sem akartam várni. Ön utánam nyomozott prédára éhesen, én mint az árnyék követtem Önt szerelmesen, vágyakozva Önre és nagy elhatározásra jutottam.

Elhagytam Amerikát, ahol teljesen szabadon és valódi énem szerint úgy sem élhetek és elvitortlázok yachtonon, mely a kikötőben vár hű emberemmel, valami teljesen idegen vidékre — Önrel. Mert Önt nem tudom elhagyni... értse meg, nem tudok önről lemondani...

Egészen közel hajolt a fekvő lányhoz és miss Morton különös remegést érzett minden kimondott szónál, olyan erősek, tiszták, természetesek voltak azok, perzseltek, mint az indiai nap és bódították, mint a zengő, szent lótuszok, valahol a Gangesz illatos, mámoros partjain...

— Természetesen, hogy szabad akarátából kövessen engem, arra nem is gondolhattam, már csak hivatásánál fogva sem, mert ha hozta volna is a szíve — nem engedte volna az esze, így hát kénytelen voltam ez uthoz folyamodni,

csak kedvező alkalomra vártam, ami ezelőtt öt nappal el is érkezett. Ön egyedül jött kocsijával a pittsburgi uton, tervem rögtön készen volt. Itt a villában vettem azonban észre, hogy a lány, bár a megtévesztésig hasonlít Önre, de nem Ön. Természetesen bocsánatot kértem tőle, busásan kárpóoltam, de egyelőre még biztos helyen van. Csak akkor szabad, ha yachtunk kisiklik New-York kikötőjéből, tudja, az esetleges komplikációk kikerülése végett... ez az eset azonban gyors elhatározásra készített, nem vártam több alkalmat, hanem szereztem alkalmat s ön most itt van:

Elhallgatott, megnézte az óráját.

— Tíz óra elmúlt... Még három óracska... háromnegyed egykor jön az autóm és reggel már künn evezünk a szabad vizeken, miss Ellie... ha megengedi, hogy csak így nevezzem.

Miss Ellie Morton lecsukta szemét és szabályosan vett lélegzetet, mintha már aludna, közben egyre azon járt az esze, hogyan menekülhetne meg veszedelmes helyzetéből. Ilyen különös helyzetben még nem volt és minden erejére szükség volt, hogy önuralmát megvédeni tudja.

A férfi elhallgatott.

— Alszik, Miss Ellie...

Közelebb huzódott az alvó lányhoz, egyre közelebb, azután ráborult és vad, forró csókot nyomott ajkára.

— Ellie, Ellie...

A lány görcsösen összerázkódott.

— Hagyjon el... mit akar?

A férfi vadul átélelte.

— Szeretlek Ellie. Vadul, szenvedélyesen, végtelenül szeretlek. És akit én szeretek, annak szeretnie kell engem, ahogy én őt, forrón, vadul... az ajkad... ne haragudj... csak látni... csak látni akarlak.

A férfi remegő kezekkel gombolta ki a lány ruháját és azután vadul letépte és letérdelt melléje szinte őrjöngve.

— Olyan gyönyörű vagy, olyan csodás vagy, Ellie.

Miss Ellie Morton megrémült. Ahelyett, hogy kiabált, védekezett volna, különös bizsergést keltett testében a férfi minden egyes csókja és mikor érezte, hogy bele nyúl könnyű inge alá és össze-

morzsolja gömbölyű mellét, artikulálan, vad, kéjes sóhajtás hagyta el az ajkát. Nem birt, nem tudott küzdeni magával, a gyönyörű férfi smaragd zöld szemei vágyat, kéjt, új, különös, nőies érzéseket gyújtottak föl lelkében.

Az esze korholta, tette, ellenállásra sarkalta, de amikor a férfi csókos szája meztelen combjain siklott végig, elhagyta minden józan gondolata.

Ott feküdt a pamlagon csaknem meztelenül, inge fel volt tűrve keblén felül, medencéje pedig ki volt vetkőztetve selyem nadrágjából és ott állt szűzen, selymesen, kiszolgáltatva a férfinak, akit a vad szerelem szinte őrjöngővé tett.

— Ellie... megörjítesz — tört elő mellkasából egy vad hörgés és rávetette magát a lihegő, vonagló, fölízgatott lányra.

Miss Ellie Morton mintha hirtelen fölocsudott volna bágyadt kábultságából, kétségbeesetten siklott és csaknem egyidejűleg kivágódott a folyosó ajtaja és egy női hang szinte sirva kiáltott föl.

— Ellie, Ellie

VI.

A maharadzsza egy pillanat alatt felugrott, megfordult és sápadtan emelte fel kezeit a rászegződő két revolver előtt.

Az ajtóban Dulcie, Wiliam Barclay és egy rendőrfogalmazó álltak, főlemelt revolverrel.

— Föl a kezekkel... kiáltott a férfire Wiliam Barclay és Dulcie odarohant barátnőjéhez, betakarta csaknem meztelen testét és kiszabadította bilincseiből.

— Ellie... ugye nem történt komolyabb bajod!

Miss Morton fáradtan lihegett és csak bólintott, hogy nem, nem. Wiliam Barclay is kíváncsian lépett hozzá közelebb, mire az idegen férfi hirtelen ugrással a hálószoba nyitott ajtajánál termelt, beugrott a szobába és bezárta az ajtót.

Lövés dördült el: a fogalmazó utána lőtt a menekülőnek, de golyója az ajtófélfába furódott.

Wiliam Barclay a fogait csikorgatta dühében.

— A kutya fáját neki, még megszökik az a gazember!

Miss Morton talpra ugrott, hirtelen megint a régi volt. Magára kapta Dulcie autóköpenyegét és kiadta a parancsot.

— Be kell törni az ajtót, benn kell lenni! A szobának nincs más kijárása és ablakán rács van!

A rendőrfőnök és a fogalmazó dühösen feszítették neki vállukat a kemény ajtónak. Az recsegett, ropogott, de a zár csak nem akart engedni.

— Megálljatok, — kiáltott fel Miss Morton és elővéve pisztolyát belelőtt a zárba, egymásután háromszor.

— Na most... — közös erővel ismét nekifeszültek az ajtónak, mely bedőlt hangos robajjal.

— Vigyázz — kiáltott William Barclay és előreszegezte pisztolyát. Dulcie megcsavarta a villamos kapcsolót: a szoba üres volt. Ágy alatt, szekrényben, sehol senki, míg az egyik ágy gyöngén megmozdult és a párnák alól gyöngeszóhajts hallatszott.

Miss Morton és Dulcie lázasan húzták le a takarót, hányták szét a párnákat a paplant: alattuk egy megkötözött ember feküdt betömött szájjal.

William Barclay, meglepetten kiáltott fel.

— Hisz ez Dr. Brown!

Valóban az ősz orvos volt e kényelmetlen helyzetben és a rendőrfőnök sietve vágta el köteleit, vette ki szájából a pecket.

— Hát Ön hogy kerül ide, kedves doktor ur?

Az őszhaju doktor mint egy darab zsák roskadt le egy székbe és mohón vett lélekzetet.

Hála Istennek, hogy megérkeztek, azt hittem, már végem van...

Miss Morton merően nézett rá az orvosra és sürgette:

— De hogy került ide kedves doktor ur?

Az öreg szakadozottan kezdett beszélni.

— Estefelé hirtelen megint eljött értem az az idegen... az égre kért, jöjtek, mert az az illető rosszabbul van... nagyon, de nagyon kért, hát rászántam magam, minden rendben folyt le, az illető megint kinyitja előttem a hálószerbát: tessék besétálni, én most már gyanútlanul belépek, amikor egy irtózatosszerű érzet a fejemen, és ott ocsudtam fel összekötözve betömött szájjal a párnák között. Csend volt végig, irtózatosszerű csend. Végre, most valami hangokat hallottam... összeszedtem minden erőmet, hogy valami jelt adjak, és sikerült... Önök megmentettek.

Rettegenes volt, majd megfulladtam... levegőt... kérem főnök ur, engedjen ki a folyosóra, majd megfulladok...

William Barclay udvariasan felvette vissza:

— Kérem... kérem...

Miss Morton megremegett, szája széle idegesen rángatózott, látszott rajta, küzd magával. Dr. Brown lassu, fáradt léptekkel kifelé indult. Miss Morton megvonaglott, azután hirtelen fölkapta revolverét:

— Mr. Brown... fel a kezekkel!

William Barclay meglepetten kapta fel fejét, Dulcie csodálkozva nézett barátjára, az ősz doktor méltatlankodni akart, de Miss Ellie Morton figyelemre sem méltatta, erős, ellentmondást nem tűrő hangon szólt rá Dulciera:

— Menj, vedd le a szakállát és a haját!

Dulcie tétovázva indult a doktor felé, óvatossággal húzta meg a haját, a szakállát... ügyes parókák maradtak a kezében és Dr. Brown helyén ott állt egymásba szorított ajkakkal, villogó szemekkel az előbbi idegen: a golconda maharadzsza...

VII.

A rendőrfőnök hitetlenül csóválta a fejét.

— De kedves Miss Morton, honnan tudta ezt?

Miss Morton mosolygott.

— Emlékszik főnök ur, mikor az ön szobájában megszurtam magam a papírvágó késsel?

— Igen, igen... még gondoltam magamban, hogy ime, a legügyesebb nők is tudnak olyan ügyetlenek lenni, hogy az ember igazán bámul, hogy lehet ilyen ügyetlenséget elkövetni...

— Nos, én akkor akarattal szurtam meg magam és kértem Dr. Brown-t, kösse be. Ő bekötötte, de oly ügyetlenül, ahogyan még egy elsőéves orvostanhallgató, de egy kezdő ápolónő sem köt sebet... és rögtön tudtam, ez a dr. Brown nem orvos... emlékszik, rászóltam, miért néz úgy rám...

— Igen, igen...

— Nos, feltűnt, hogy haja ősz, szakállá ősz, termete hajlott... de a szeme, a nézése, a csillogása: túl fiatal volt... úgy nem néz öreg ember, ahogy ő engem nézett s rögtön tudtam: az ősz haj, ősz

szakáll: paróka. Hogy pedig teljesen bizonyos legyek dolgomban, fogfájós öreg néni képeben bejártam a 28. ik Avenuet: de semmiféle Dr. Brownról nem tudtak sehol... csak azt nem tudtam meg, mi volt a célja. Azt hittem, talán bosszúból nyomra akar bennünket vezetni, de amellet titokban akar maradni... most már persze tisztán lálok mindent. A maharadzsza merész játékot üzött, tudta, hogy így okvetlen a villába kell jönnöm... Csak azt nem tudom még, bár sejtem, hogy kerültetek Dulcie s Ti a villába?...

Dulcie vette át a szót:

— Tudod, az egésznek a szedősztrájk az oka, mert semmi dolgom sem volt a redakcióban, így gondoltam, fölnezek hozzád, hát ha tudsz újabb részleteket és hogy áll-e még a holnapi alku... Az öreg Louise néni meglepetten meséli el, hogy kaptál egy levelet tőlem, rögtön fölöltöztél, autóra kaptál és eltűntél. Rögtön tudtam, baj van, hisz én nem küldtem neked semmiféle levelet. Louise néni fölvezetett a szobádba és ott szerencsésen megtalálám a levelet összegyűrve a földön. Mondhatom, csinos hamisítvány volt. Azonnal tudtam, hogy állunk, taxiba vettem magam és pár perc múlva már a főnök urnál voltam...

— És idejekorán érkezünk, hogy a mi drága miss Ellenket megszabadítsuk kényelmetlen helyzetéből — fejezte be William Barclay — de ha a hölgyek kipihenték magukat, indulhatunk... Fred, jöhetsz...

A fogalmazó fölhozott revolverrel a kezében kísért ki a hálószobából a megbilincsel maharadzsát.

— Előre — szólt rá William Barclay, de az nem mozdult.

— Egy kérésem volna... mielőtt elindulunk, szeretnék pár percig Miss Mortonnal négy szemközt beszélni.

A rendőrfőnök meglepetten és kérdőleg nézett miss Mortonra, a fogalmazó csendesen morgott valamit a fogai között:

— Itt valami csel lappang, vigyázzunk...

Miss Ellie Morton azonban legnagyobb csodálkozásukra nyugodtan intett:

— Kérem, hagyjanak magunkra, jó?...

A többiek lassan, hátra-hátra-

nézve, fejcsóválva hagyták el a szobát. A maharadzsa megszólalt:

— Köszönöm miss Ellie, végtelesenül köszönöm...

Miss Ellie Morton hidegen, könnyösen vágott a szavába.

— Kérem, csak pár percünk van. Akar valami fontosat mondani?

— Fontosat?... Oh igen... Bocsnatot akarok kérni, hogy olyan vad voltam, hogy elragadt a szenvedély, hogy többet engedtem meg magamnak, mint egy egyszerű, tiszteletteljes kézcsoók... de az okot tudja... hisz örültem...

— Kérem, ne beszéljen erről — szólt rá idegesen miss Morton, a maharadzsa elhallgatott és halkabban folytatta:

— És arra akarom még kérni, ne ítéljen el, ne nézzen engem Ön is a törvény rideg szemeivel... Messziről, más éghajlat, más vérmérséklet hazájából származtam ide és Önök talán rámsütik a gyilkos nevet, de Önt kérem, értsen meg, próbáljon behatolni szenvedélyes, izzó, szerelmes lelkembe, próbálja megérteni azt is, hogy így és ezek után még merek kérni magától valamit... miss Ellie...

Miss Ellie Morton görcsösen vizsgálta lesütött szemeivel a padlót, ennek a gyönyörű férfinak tüzes, izzó szavai egészen megremegtették. Ráemelte tekintetét lassan, zavartan.

— És mi az?...

— Nyujtsa ajkamhoz kezét, hogy még egyszer megcsókoljam...

Miss Morton önfelédten nyújtotta előre puha, finom kis kezét, érezte azon a férfi forró, szerelmes csókját, egy pillanatra mintha minden tagja elszibbadt volna, azután visszakapta a kezét és kirántotta az ajtót.

— William, Dulcie... mehetünk!

Kikisérték a maharadzsat, Miss Morton hátramaradt és egy pillanatra nekidült az ajtófélfának.

Szívét különös, soha nem érzett érzés nyugozta le, egy pillanatra benne is fölébredt a nő minden szeszélye és gyengesége, de azután végigsimitott halántékán és kemény, szilárd léptekkel indult a többiek után.

Megint magára talált, igazi énjére, ismét az igazi Miss Morton volt, a sokat emlegetett, híres Miss

Ellie Morton, a zseniális női detektív, akiről másnap a „New-York Herald“ háromhasábos cikket irt s akinek legujabb bravur-

járól újra százezren meg százezren beszéltek.

— Vége —

SZIVEK

Az országot sötét volt, a homok
Az éjszakának mesélt, susogott
És mint egy fantom, mint egy látomány
Két szív gurult az országot porán.

S az egyik szív megszólalt csendesen:
„Hercegnő voltam s nem volt kedvesem,
Lovagok sirtak értem, dalnokok,
De csókot tőlem egyik sem kapott,

Megölte magát értem száz lovag,
De én tiszta maradtam, mint a nap,
Az egyház tán szentté is avatott
És a siromban mégsem nyughatok.“

A másik szív halkán sugta: „No lám,
Én egy ledér, rossz nő voltam csupán,
A szerelem nekem álorca volt,
A testem sok-sok aranyat rabolt.

Ledér nő voltam, parázna leány
S egy katona jött ablakom alá,
Béna volt, félvak s megmaradt szemén
Kigyult a vágy, az örült szenvedély.

Megcsonkult karja felém esdekelt,
Talán már három éve nem ölelt
S behívtam a katonát s két napon
Ott tivornyázott festett ajkamon.“

Alig mondá el a ledér szive
E történetet: a föld nyelte be,
Megvezekelve a sírjába tért
S a vén homok felitta mind a vért.

A hercegi szív egyedül maradt,
Ugy gurult, mint egy vérző kődarab
S a sok gögös, fekete vérnyomot
Nem itta fel sohasem a homok.

Hargitai Tihamér

KERINGÓ

GYÖRY ENDRE REGENYE

— Eredeti kézirat —

(9)

XXXII. FEJEZET

Aladár vegyes érzelmekkel nézegette azt a kis lapot, amit a délen hozott neki egy hordár. Az illatos kis névjegyen az asszony jól ismert, jellegzetes betűivel sebében voltak odavevve a sorok:

„Ma délután négy és öt között várlak a Központi cukrászdában fontos megbeszélni valóm van veled. — Dita.”

Nem tetszett már neki sehogyszem az asszonnyal való viszonya, különösen most, hogy az asszony végleg elhatározta, hogy elválik Mezeitől és számított ígéretére. Legalább Klárával volna tisztázva az ügye, mert leginkább attól félt, hisz máskülönben mégis csak szeretette az asszonyt... s ha tényleg nem is szeretle, de lenyűgözte őt ez a nő, állandóan szüksége volt rá, érezte a hiányát...

Lassan, habozva, hanyagul öltözködött, közben eszébe jutott, ma délután Klárákat akarta fölkeresni. Már egy hete nem volt ott, valahogy nem tudott annak a lánynak, akit ő ott akart hagyni, a szeme közé nézni...

Most mit is tegyen? Ah, legalább sejtik, hogy kezd elidegenedni, talán maga a büszke Klára fogja kijelenteni, hogy ezek után nem ragaszkodik hozzá — így csak jobb lenne...

Mezeinél pontban négy órakor lépett be a cukrászdába és izgatottan, türelmetlenül helyezkedett el leghátul, egy félreeső sarokasztalnál. Idegesen vagdalt szét a tányerjén egy süteményt, de nem birt volna egy falatot sem lenyelni, egyre az órát nézte, de a férfi csak nem akart jönni. Pedig okvetlen el kell jönnie, hiszen tudhatja, miről van szó.

Végre, az ajtó nyílt és megpil-

lantotta magas, elegáns alakját, amint jobbra-balra nézelődve, lassan jött beljebb az asztalok közé. Észrevette őt, odajött, kezét csókolt neki és letelepedett az asztalához.

Amíg egy herceg, fehérkötényes kislány ezüst tálcán eléje tolta a feketét, amit kért, hallgattak, csak amikor a lány eltávolodott, kezdett beszélni a férfi.

— Valami ujság, Dita...

Az asszony beszélni kezdett:

— Beszéltem az urammal...

— És?

— Megmondtam neki mindent.

— Hogy én...?

— Nem. Csak hogy tudom, hogy ő megcsal és hogy én már nem szeretem őt... Tudod, egészen szépen, nyugodtan beszéltünk.

Aladár türelmetlenül sürgette tovább:

— És mit mondott?

— Tudod, eleinte csak beszélt, azután könyörgött, fenyegetődött, de a végén látta, hogy tényleg, igazán nincs értelme annak, hogy együtt éljünk... és...

— Beleegyezett a válasba?

— Igen...

Az asszony elhallgatott, a férfi egy ideig maga elé nézett, nagyot nyelt és egyetlen hajtással kiitta feketéjét. Nagyon komoly lett és szóltan, az asszony félénken, csodálkozva nézett rá és szomorúan, elkedvetlenedve, szinte sirásra görbülő szájjal szólt hozzá:

— Aladár... te nem is örülsz... én azt hittem... — zsebkendőt vett elő retiküljéből és két csöpp, halvány könnyet törölt ki szemeiből. A férfi fölcsudott, megsimogatta az asszonyka kezét:

— De ugyan Dita, ne légy már

megint gyerek... persze, hogy örülök... de tudod, ilyen váratlanul... sok elrendezni valóm van még... egy lakás után kell néznünk... megymás...

— Egy hónap múlva szabad vagyok, Aladár... Mezei nálam hagyja a butorokat, a lakást...

A férfi indulatosan dobantott lábával:

— Nem kell nekem semmi sem tőle, ahol vele voltál, ahol vele éltél... nem...

Az asszonyka csitította:

— Ugyan Aladár, nem szabad olyan érzékenynek lenned, hisz utóvégre is azt nem ő adja, az mind az enyém, az én hozományom...

A férfi komoran nézett maga elé, feje fött a sok hirtelen rárohant gondtól és problémától.

— Klára, Klára... — ez a tudat nem hagyta nyugodni.

— Valami bánt, édes — kérdezte boldogan, csacsogva az asszony és az asztal alatt titokban hozzásimult.

— Nem, nem... nagyon örvendek... és... és addig? Mi lesz Mezeivel, csak nem fogtok együtt lakni?

— Oh dehogy, tudod a kert végén van az a kis kerti ház... ő odaköltözik, amíg a törvényszék kimondja a válást...

Aladár örült, hogy kitöltheti valamin rosszkedvét. Boszusan, ingerülten felelt:

— Ez az egész história nem tetszik nekem, mit keres még az az ember ott a közeledben... ez igazán furcsa és nevetséges...

— De édesem ugye, hát máról holnapra ő nem tud berendezkedni valahol, mégis csak tekintettel kell lennem rá is...

— Neked már csak rám kell tekintettel lenned — szólt nyersen a férfi és az asszonyka visszahúzta simogató kezét, arcán ismét megjelent az a gyerekes szomorúság:

— Így bánsz velem... most...

A férfi megbánta durvaságát, utána nyult az apró kacsóknak, térdeivel odasimult az asszonyéhoz és kedvesen, engesztelőleg, bűnbánólag beszélt hozzá:

— Ne haragudj Dita... csak bánt, hogy az a férfi ott van a közeledben...

— Csak nem vagy féltékeny?

Az asszonyka föl kacagott, szívből, boldogan, vele kacagott a férfi is, de nem tudott megszabadulni a nyomasztó, sötét, kényelmetlen gondolatoktól.

Volt idő, amikor saját maga is örült arra a gondolatra, hogy ha nőül vehetné valaha ezt az asszonyt, de most, hogy itt állt előtte megmásíthatatlanul, elkerülhetetlenül, rosszul érezte magát és sóváran nézett ki a napsugaras utcára, ahol elegáns fiatal emberek ezer apró bolondságot mesélve eleven bakfiseknek, vidáman, nevetgélve, gondtalanul sétáltak ki a korzóra.

XXXIII. FEJEZET

Vasárnap volt és délután.

A ligetben nyüzsgött az ember. Cselédek, munkáslányok, iparosok, kiöltözött mind. Nagy élvezettel és kielégüléssel vetették magukat az olcsó élvezetek karjaiba. Végigjárták a hintákat, ringelspieleket, barlangvasutakat és közben persze egymáshoz melegedtek a párok, összeismerkedtek, úgy, hogy mire leszállt az este, kar-karba fűzve megnépesedtek a járatlan helyek, félreeső padok, jótékony bokrok.

Egy-egy cseléd sikongott belé a sötétbe, odébb munkáslány szemérmeskedett: na... ne... míg minden elcsendesedett, s szemet hunyt a cirkáló rendőr: jövő vasárnap én is szabadnapos leszek...

Anna szótlánul lépkedett Lajos mellett és hallgatta a férfi beszédét:

— Tudja Anna kisasszony, ma van négy hónapja, hogy először találkoztunk... és hogy faképnél hagyott, ott a kávéházban... — tette hozzá szemrehányóan.

— Megmondtam, hogy a nővérem meglesett, értem jött, jaj, hogy kikaptam akkor... de hogy kikaptam...

— Nem is azért mondom, na, csak tudja, mondanék valamit...

Anna hallgatott, tudta, most valóságos következik. Egy elegáns férfi közeledett, köszönt a lánynak. Aladár volt, Anna mélyen elpirult, Lajos lassított és gyanakodva nézett a lányra.

— Ki volt ez?

— A nagyságos asszony barátja, most el is fogja venni, ha elválnak... sokat járt hozzánk. hát ismer...

Lajos megnyugodott és nagy érdeklődéssel kérdezte:

— És magát megtartja továbbra is az asszony?

— Nem tudom, még nem szólt semmit.

Ismét hallgattak.

— Anna kisasszony — szánta el magát végre a férfi — én elvenném magát feleségül, föltéve, ha maga is akarná...

Anna szinte bosszankodott magában. Na végre, megmondta ez az oszoba, lassu ember. Ugy tett, mintha szégyelné magát, félrefordította a fejét és hallgatott.

— Nem is felel?... — kérdezte félénken a férfi.

— Hiszen ugyis tudja — adta meg a lány a diplomatikus választ. Lajos megkönnyebbült, de látszott, valami fúrja az oldalát.

— Igen, tudom és nagyon hálás vagyok... de... még szeretnék valamit kérdezni... ha nem veszi rossz néven.

— Csak tessék...

— Ez esetben önállósítani szeretném magam, legyünk a magunk urai, nem igaz?

A lány bólintott, a férfi folytatta:

— De ehhez tőke kell... Nekem van ugyan valamiském, de még kellene hozzá és... és én úgy gondolom, magának biztosan van valami kis megtakarított összegcskéje... és ha lehetne... ha gondolja... ne értsen félre, de...

— A lány segített zavarán.

— Teljesen igaza van... és mennyire van szüksége?

A férfi félénken mondta meg az összeget, Anna gondolkozott. Tényleg, nagyon jó megoldás lenne jövőjére nézve, bizony már megunta ezt az életet... a nagyságos urra úgy sem lehet számítani, máris mintha terhére lenne... persze, ez az összeg... ez kellene föltétlenül... de honnan... igen, nagyszerű terv... megszerzi...

Megállt, a férfi is. Egymás szemébe néztek:

— Meg lesz, Lajos, — mondta Anna csöndesen és lesütötte a szemét, nem bírta el a férfi nyílt, őszinte tekintetét.

Az nem kérdezte, honnan, hogy, mint, boldogan szorongatta a lány kezét és egyre azt hajtogatta:

— Anna kisasszony... Anna kisasszony...

Bucsuzásul, a sötét kapualjban Lajos megcsókolta a lányt. Az első csók volt ez és vidáman, füttörészve indult vissza a szállása felé. Tavasz volt és jó kedve. Az

első söntésnél megállt és fenékiig üritett egy pálinkás poharat — az Anna egészségére...

Anna ezalatt besietett a szobájába, benézett a tükörbe, az arcán nagy, vörös fölt éktelenkedett. Boszusan vette a rizsport, eltűntette s így gondolkozott magában:

— Majd egy kis finomságra kell tanítanom ezt az embert, ne csókoljon ilyen tele szájjal és borotválkozzon meg legalább minden másodnap...

XXXIV. FEJEZET

Aladár egy ideig céltalanul ödöngött az uccákon, egy párszor elment Klárák háza előtt is, fölnézett az ismerős ablakokra, megállt habozva a kapu előtt — aztán tovább ment. Hiába, nem bír, nem tud fölmenni, azok után, hogy olyan régen nem volt náluk, ahelyett, hogy kimagyarázkodjon, bejelentse, hogy igenis, formálisan szakít.

Nem tudta megtenni, pedig valahogy tisztáznia kell ezt a kényes helyzetet, már nagyon kezdenek beszélni róla és Mezeinéről, meg azt sem akarta, hogy az asszony tudjon róla, hogy ő már félig-meddig kötelező ígéretet tett egy lánynak is, éppen abban az időben, amikor a leghevesebben udvarolt neki. Mindenképpen lehetetlen helyzete volt.

Egészen fölt a feje a sok töprengéstől s csak sokára jutott eszébe egy megoldás. Fölkér valakit, közvetítse a dolgot. Ez lesz a legjobb... Palit... Nem, Bélát, amint utóbbi időben észrevette, többször megfordult Kláriéknál, ő minden feltűnés nélkül el fogja intézhetni a dolgot.

Utírányt változtatott hát és most már határozott léptekkel sietett abba az uccába, hol barátjának a lakása volt.

Béla azonban nem volt otthon, de mikor csüggedten indult lefelé a lépcsőn, összetalálkozott vele. Egészen megkönnyebbült. Béla kezét nyujtotta neki.

— Jó hogy itt vagy, talán csak nem hozzám jöttél?

— De igen.

— Micsoda véletlen. Én éppen most kerestem össze a kávéházat és nagyon bosszantott, hogy nem tudlak megtalálni, nagyon fontos ügyben akarok veled beszélni.

(Folytatjuk.)

IDIL A SZOVÁTAI „MEDVETÓ” KÖRÜL

Irta: Buttyán Vilus — Eredeti kézirat

A melegszerű festőművész elegánsan, illatosan, egy csodásan szép juliusi délutánon a „Medvetó” és a sósziplák körül csatangolt.

Sejtelmek, különös és izgató impressziók járták át a lelkét.

Meleg délután volt, széles sárga napfoltok világították meg a tóparti utat, amely bizar harmóniában olvadt össze a só virágos domboldallal. A katonazene erős bombardója átsüvített a tavon. A piktor szórakozottan, gondolkozva sétált. A színek fölött, a csodás, lármás élet fölött merengett, mely látszólag kiemelte a szürke, megszokott, nagyvárosi hangulatból, valami más, friss, új képben mutatkozott előtte.

...Egy nő jött vele szembe.

Lustán, imbolygó léptekkel jött s ahogy a férfi mellett elhaladt, nagy, sötétén csillogó szemeivel kacéran a művész arcába nézett.

A férfi megremegett...

Valakire hasonlított a nő és meglátásával rég behagedt emlékeibe szakitott fel.

Megfordult és a nő után ment. Majdnem egyszerre értek egy padhoz és leültek a két végére. Hallgatva gyönyörködtek a „Medvetó” hullámlásában, amikor egy egy lány szellő keresztül suhant rajta. . .

— Hány óra uram? — törte meg a csendet a nő.

— Fél hét, asszonyom — udvariaszkodott a férfi.

— Leány vagyok — mondta és barna arcáról az eleven piros ajkak körül, vakító, keskeny sorban kivillant fehér fogsora.

Igy történt meg az ismerkedés.

Aztán elmondták még egymásnak, hogy honnan jöttek ide, a lány Nagyváradról, a férfi Brassóból, az egyiptomi ut fáradalmait kipihegni és picike kis reumáját gyógyítja Szováta.

*

Szép nagyon szép, tetszik nekem Vera, — mondta egy szürkületben a festő a tóparti padon. — Csak egy lány hasonlított magához e földön, messze, nagyon messze. A melegvizű Nilus hazájában, a forró, pálmálgétes Egyiptomban élt. Carmennek hívták. Olyan volt mint a Szerelem, mint az Élet, mely fiatal, erős, vágyakat forral és virradatot, ezüst fényben hasadó hajnalt fakaszt

a boldogság után sovárgó beteg szívekbe.

Felhevülve, lázasan beszélt a piktor.

Emlékek rajzottak gondolatai között s a lány látásán felelevenedett egy féltve őrzött álomkép.

Vera megértette a férfit és a szavak meleg érzéseket keltettek benne.

— Szeretném lefesteni Vera, — mondta kevés gondolkodás után a festő. — Nézze, fölme gyünk erre a fákkal borított hegyre, a tetején van egy kis tisztás, le akarom festeni az aktját, Vera. . .

A lány szeme mohón felcsillant. Ismeretlen, vágyasztó álmok jelentek meg képzeletében.

— Mikor akar? — kérdezte szinte sóhajtván.

— Már holnap, fürdés helyett ide feljövünk és lefestem, jó?

— Jó.

És elváltak, hogy másnap újra találkozzanak. . .

*

És másnap találkoztak.

Beszélgetve mentek a hegyre. Megtalálták a tisztást kilátással a „Medvetó” tóra.

— Vetközzön le Vera, amíg felállítom az álványomat.

A lány kipirult arccal, földre sütt tekintettel vetközni kezdett.

A kora délutáni napsütésben, mely sötét kreol testét körülölelte, úgy nézett ki, mint egy görög istennő.

A festő mámoros érzések lepték meg. Lelke vad, örömteli gyönyörökben lobogott és szilaj, tomboló vágyak ölelték át. Szinte részegnek képzelte magát a lány mellett. A mult a hasonlat lebilincselte érzékeit. A szenvedélyek lobogása, mely a véletlen találkozás alatt, itt a „Medvetó” partján magával ragadta a lelkét és a visszaemlékezés, a mult kéjes, öntudatlan stádiumába ringatták. . .

Csodálatos, virágillatos illúziók, idegen, messzi országból jött dallamok rebbentek meg körülötte, melyek szerelmet, vágyakat hoztak magukkal.

És a művész extázisban volt. Lázban, önfeledten, eszelősen végigsimogatta a lány ruganyos testét.

— Szeretlek Carmen! Az örületes szeretlek, a lelkemmel, a szívemmel, a véremmel szeretlek. Vissza-

jöttem hozzád és szeretni foglak úgy, ahogy még a Nilus partján még senki. Vérrrel, tüsszel, melynek izzó lángolásában meg tud olvadni a bolondul dobogó szívünk. . . Carmen. . .

A lány félve, tágranyilt, sötét, csillogó szemeivel rámeredt a festőre. A férfi lázongása, égető, szomjas lehellete megrészegítette őt.

A tiszta, nyugalmas csöndben, a hegylábánál elterülő kis szigeten hirtelen, vadul felharsant a katonazene.

A piktor felremegett. A csöndes álmódorából durva volt a felébredés. Végigsimította izzadt homlokát és bután rábámult az előtte álló meztelen leányra, aztán mint aki mély álomból tért magához, feleszmélt és mintegy bocsánatkérőleg gyöngéden megcsókolta a leány kezét:

— Bocsásson meg Vera, nem tudok festeni, talán holnap. . .

*

Másnap a lány unszolta a művészt, hogy fesse le. Megint meztelenre akart vetközni a férfi előtt, érzéksége kikívánczolt a ruha alól.

Megint fölmentek és megint neki-készültek a festésnek.

És a művész megint nem tudott festeni. A lány mellé ült, simogatta és csókoltatta a vállát, a kezét. A szíve teleszívta magát szerelemmel, mint valami isteni jóval és ömlött belőle a szó:

— Ott messze, Egyiptomban, nagyon szerettem egy lányt, Vera. . . a véremmel, a vágyammal, a lelkemmel és mikor feláldoztam érte mindent, rutul megcsalt. . . majdnem beleőrültem. Öngyikos akartam lenni, de megmentettek és tudja Vera, nem az a borzasztóbb, hogy az ember szíve meghasad — hisz a szívek arravalók, — hanem az a borzasztó, hogy kővé válik. Két éve, hogy hazajöttem a Nilus partjáról és nem láttam meg egy nőt sem azóta, de amikor megláttam magát, Vera, felharsogott bennem az egész multam.

Már a lány kemény mellét csókoltatta és haladt lejjebb, mind lejjebb.

— Vera, szeretem — lihegte — akarom magát, ha maga mellettem

Eberling & Comp.

TIMIȘOARA, Belváros, Lonovits
ucca 4. szám

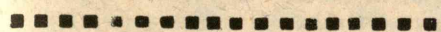
**Lakatos, vízvezeték szerelők és
autógénhegesztés.**

Vállalunk minden e szakmába vágó
munkákat. Szolid árak. 39

Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timișoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e
szakba vágó munkát pontosan és jutá-
nyosan. 34

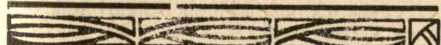

Zikeli

modern cimfestő

IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.

Modern cimtáblák festése szolid
árak mellett. 37

Weipert és Tsa

IV. Hunyadi és Batthányi uccasarak.

Vízvezeték!

Villanyszerelés!

Speciál esztergamunkák

Szolid árak! 38.

Mágori Mihály

uri és női cipész

III. ker. Holló ucca 13 szám
készít bármily fazonu uri és
női cipőket, a legkényesebb
izlésnek is megfelelően.

Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Györfly Testvérek

Műbú orasztalok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagylalt és jeges
kávét **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

V. évf. 34 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

— Megjelenik minden kedden.
Timișoara 1927 évi auguszt. hó 23

Tipografia UNION „Káviár” könyvnyomdája. Lugoj

Simon

férfiszabóság, jó-
zsefváros, Arany
János-u. 1b. Férfiöltönyök és fel-
sőkabátok a legújabb fazon sze-
rint, elsőrendű kivitelben, szolid
árakon 35

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

„Schwaszta”

cipők 42

elsőrendűek és tartósak
II., Csáky-utca 8. - Bejárt Dózsa u.

Mozit,

színházat,

kabarét pótol a

«KÁVIÁR»

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11 29

Timișoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokai, Dispozitiveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN

Timișoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Hunyadi ut)

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

APRÓ- HIRDETÉSEK

Aki lapunk 20-ik oldalán levő kockát a számmal együtt kivágja és nekünk beküldi, annak 10 szóból álló apróhirdetést teljesen ingyen és díjmentesen közlünk.

Keresem életem felét, mert egymagamban életem célja nem teljes. 26 éves, független, szépnek mondott, molett urilány vagyok. Leveleket a kiadóhivatal továbbít „Piros, Piros, Piros” jelige alatt.

Ha volna olyan férfi, — és nincs okom az ellenkezőjét hinni — aki meg tudná érteni egy fiatal, négy éve özvegy, 26 éves uriaszony lelkiállapotát, akinek az élet kevés örömet adott, az írjon „Keresem a párom” jelige alatt a kiadóba. Csak komoly, diszkrét és kimonodott uriember levelét kérem.

Önhibáján kívül elvált, 32 éves gyári művezető, gyermektelen, berendezett lakással, meglehetősen havi jövedelemmel, megismerkedne korához illő leánnyal, vagy gyermektelen özvegygel, akinek mindenben támogató ura és férje lenne. Leveleket „Kezdjük újra” jelige alatt a kiadóhivatal továbbít.

Urilány, akinek sok oldalu más elfoglaltsága miatt társaságba nem jár, ez uton keresi urifüi érdeklődő barátságát. Leveleket: „Három lépés a távolság” jelige alatt a kiadóhivatal továbbít.

Gépirólány vagyok egy temesvári ügyvédi irodában. Keresetem havi 4000 lei, de inkább egy szolid és jó arcú fiatalembert keresek, akivel az unalmas és tikkasztó nyári napokat — átunatkoznom. Leveleket „Házasságba is belemegek” jelige alatt a kiadóhivatal továbbít. Lapban kérem jelezni.

40 éves, állami végrehajtó vagyok, nősülni szeretnék. Koromhoz illő hölgyek leveleit kérem „Mindent végrehajtok” jeligére a lap kiadóhivatalába.

Fess, energikus urinő ismeret-ségét keresi bácskai öreg gyerek. Leveleket „Csábrook” jelige alatt a lap kiadóhivatala továbbít.

Varrónő vagyok. Életem $\frac{1}{4}$ részét átvartam, másik negyedét foltozni szeretném, hátralevő részét pedig boldogságban eltölteni... Van-e a lap olvasói között olyan, aki ugyanezt akarja? Ha igen, úgy küldjön „Füzzünk tübe cernát” jeligére egy őszintén megírt levelet és annak válaszolni fogok.

Megismerkednék 30 évnél nem idősebb, jó állású fiatalemberrel, aki ugyanolyan gondolkodású nőt keres, amilyen én vagyok. 24 éves bankleány vagyok, berendezett lakással és kelengyével, teljesen kész háztartással. Leveleket „Nem arra gondolok amire Ön” jelige alatt a kiadóhivatal továbbít.

Kész üzlet tulajdonosnője, 28 éves, teljesen egyedülálló leány, megismerkedne korához illő, rendszeres foglalkozással bíró férfivel, lehet özvegy, vagy elvált. Leveleket „Ugy szeretnék boldog lenni” jelige alatt a lap kiadóhivatala továbbít.

Vidéki urilány, aki gyakran Temesvárra jön, keresi disztigvált uriember feltétlen érdeklődő ismeretségét. Leveleket „Aki mer az nyer” jelige alatt Deta postahivatalba kérem, Post restante.

Bankfiu, akinek annyi a pénze, mint a szemét, keresi egy szőke kislány sugárzó szemét, akivel néha Temesvárra jönne és egy diszkrét kis cukrászda zugában meghuzódna. „Nem muszáj roszra gondolni” jeligés leveleket Temesrékás, poste restante kérem.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Granatir Traján

Műkelfestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6.
Már a mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő herceg ucca 12. a Várady plissé és gouvre intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását.

"COVAY"

Timișoara, II., Háromkir.-u. 7
mérték után készít férifelherneműt garancia mellett.
Hozott anyagot is vállal! 38.

Ez a hely

a MIA Krém számára van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerházában, Timișoara-Fabri kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

Stary Sándor

Uri és női cipész Gyárvaros, Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle cipőüzlet]
Dívatok cipők bármely módon a legkényesebb igényeknek megfelelően. Polgári árak. Javítások soron kívül. 40

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű dívatkalapok raktáron, olcsó árak mellett. 28-10

Kubitz Frigyes

kárpitos- és díszítőműhelye
Gyárvaros, Három király u. 18 sz. alatt. 43

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, valamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Sánta István

uri és női cipész
Gyárvaros, Bárány-ucca 21. sz.
készít elegáns férfi és női cipőket mérték után.
40 Javításokat soron kívül elintéz

Győry Endre nagyszerű regénye
„A kapu előtt”
már megjelent és mindenütt, ahol a „KÁVIAR”-t árulják, kapható.

A RÓKA

A legjobb képes heti élel-lap. Ára 10 Lei, 4. dinár, 2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

A mellékelt szám lapunk folyószámát jelenti. Aki ezt a kockában lévő számot kivágja és nekünk beküldi, annak teljesen ingyen és díjmentesen egy 10 szóból álló apróhirdetést kétszer egymásután lekölzünk. Lásd mai számunk erre vonatkozó hirdetéseit.